

Sopotnik Zoltán

Angyalnyom

Itt tegnap lezuhant egy angyal. Épphogy látszik a nyoma, de csak a fáradt szemnek. Csak épphogy annak, akinek van hite hozzá elég. A fák befognák a helyét beszélő ágaikkal, a cigány gettóban azt mondják, legyen zarándokhely. Legyen előtte egyszerű kis fabódé, áruljak kegytárgyakat azoknak, akik angyalhely-nézőbe jönnek. Hozzak szenteltvizet a templomból. De egy angyal hűlt helyére, tényleg? Mondd meg, mitévő legyek. Az angyalnyom milyen irányba tudja elvinni a környéket? Milyen mondatokat súg ezután a föld? És a rókám, aki mindig itt csámborog a háznál, kinek a rókája lesz? Holnaptól már biztos nem az enyém. Mise után mindig más formája van. Mármint a nyomnak.

Angyalhullás

Potyognak az angyalok. Hogy a földre vagy a földbe, vajon ki tudná megmondani? Az biztos, hogy a templom, a park és a házunk háromszögében. Az első lezuhant angyal erős nyomot hagyott, építettem is, ahogy a cigány gettóban javasolták, egy kis fabódét, ahol kegytárgyakat árulok. És hoztam még szenteltvizet, nem is tudom, miért. A többi angyal szinte nem is hagy nyomot, de mindennap leesik pár az égből, aztán eltűnik, mintha nagyon hamar elfelejtenék. Az erkélyről nézem, és nagyon félek, hogy itt csak én látom, csak én tudom, hogy van a potyogás. Plusz a cigányok a nehéz viskóikban. Ők azt mondják, régen már láttak ilyet, de nem vették komolyan. Irigylem őket. Idegenek jönnek, ők is látják a hullást, vagyis inkább érzik, közös fényképet szeretnének az egyik lesettől, egy kis darabkát belőle, legalább az auráját felfogni kicsi üvegcsébe. Angyalhullákat akarnak látni, vigaszként.